

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

7. februar 1991 *

I sag T-58/89,

Calvin Williams, tjenestemand ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Luxembourg, først ved advokat Victor Biel, Luxembourg, senere ved advokat Jean-Paul Noesen, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 38, avenue Victor-Hugo,

sagsøger,

mod

Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber ved Michael Becker og Marc Ekelmans, Den Juridiske Tjeneste, og under den mundtlige forhandling ved Michael Becker og Jean-Marie Stenier, Den Juridiske Tjeneste, alle som befuldmægtigede og med valgt adresse i Luxembourg hos Revisionsretten, 12, rue Alcide De Gasperi, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Revisionsrettens afslag på at tage sagsøgerens indplacering op til fornyet overvejelse,

har

RETTEEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af den skriftlige, og herefter den mundtlige forhandling den 3. oktober 1990,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Calvin Williams blev ansat i oktober 1974 med status som midlertidigt ansat i lønklasse A 7 i den under Rådet oprettede finanskontrol, Kontrolkommissionen, og ved Rådets afgørelse af 16. december 1976 blev han fastansat som tjenestemand ved dette organ med virkning fra 1. oktober 1976 og indplaceret i lønklasse A 7. Den 1. maj 1978 blev sagsøgeren med bevarelse af sin indplacering overflyttet til Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Revisionsretten«), da denne blev oprettet. I det følgende blev sagsøgeren forfremmet til A 6 med virkning fra 1. maj 1979.

- 2 I perioden fra 1979 til 1983 var Williams uden held ansøger ved 29 interne eller interinstitutionelle udvælgelsesprøver, som Revisionsretten afholdt med henblik på besættelse af stillinger i lønklasserne A 5, A 4 eller A 3.

- 3 Den 1. oktober 1982 besluttede Revisionsretten at afholde en intern udvælgelsesprøve nr. CC/A/17/82 med henblik på besættelse af en stilling som ekspeditionssekretær, hvis arbejdsopgaver skulle omfatte planlægning og gennemførelse af undersøgelser inden for den interne administration og budgetspørgsmål. Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven ville den udvalgte ansøger principielt blive indplaceret i laveste lønklasse i stillingsgruppe A 5. Ved prøvens afslutning opstillede Udvalgelseskomitéen en egnethedsliste, hvor Schwiering var nr. 1 og sagsøgeren nr. 2. Ved en afgørelse af 24. marts 1983 udnævnte Revisionsretten Schwiering til ekspeditionssekretær i lønklasse A 5. Den 18. november 1983 anlagde Williams sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol (herefter benævnt Domstolen) med påstand om annullation af Schwierings udnævnelse, idet han hovedsagelig gjorde gældende, at Schwiering ikke opfyldte betingelserne for deltagelse i udvælgelsesprøven. Ved dom af 16. oktober 1984 (sag 257/83, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 3547) gav Domstolen sagsøgeren medhold, hvorved den annullerede den af Revisionsretten den 24. marts 1983 foretagne udnævnelse af Schwiering og afvisningen af Williams klage af 5. september 1983.

- 4 Til opfyldelse af denne dom udnævnte Revisionsrettens formand som ansættelsesmyndighed den 18. oktober 1984 sagsøgeren til ekspeditionssekretær med indplacering i A 5, 3. løntrin, med virkning fra 16. oktober 1984. Dette skete under hensyntagen til egnethedslisten efter udvælgelsesprøve nr. CC/A/17/82 og i henhold til Revisionsrettens afgørelse nr. 81-5 af 3. december 1981 om de kriterier, der finder anvendelse ved de ansattes indplacering i lønklasse og på løntrin (herefter benævnt »afgørelse nr. 81-5«). Sagsøgeren har ikke bestridt denne indplacering.
- 5 Den 3. januar 1985 fremsendte sagsøgeren i medfør af artikel 25 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) en ansøgning til formanden for Revisionsretten med begæring om, at datoen for hans udnævnelse til A 5 blev fastsat til den dag, hvor Udvalgelseskomitéen ved prøve nr. CC/A/17/82 endelig havde udarbejdet egnethedslisten, dvs. den 17. december 1982. Ansættelsesmyndigheden besvarede ikke ansøgningen, og sagsøgeren har ikke klaget over dette stiltiende afslag.
- 6 I perioden fra 12. juni 1987 til 12. juni 1988 var sagsøgeren beordret på sygeorlov i medfør af vedtægtens artikel 59, stk. 2.
- 7 Den 2. september 1988 fremsatte sagsøgeren en »indsigelse i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2«, til Revisionsrettens ansættelsesmyndighed, idet han anmodede om at blive udnævnt til A 4 i medfør af artikel 3 i afgørelse nr. 81-5. Han gjorde gældende, at hans indplacering måtte være forkert, sådan som den var blevet fastsat ved udnævnelsen af 18. oktober 1984, når han sammenlignede med de kriterier, der var blevet anvendt ved indplaceringen af andre tjenestemænd ved Revisionsretten, herunder Rupperts og Beurottes indplacering i forbindelse med deres forfremmelse.
- 8 Ruppert var blevet ansat og udnævnt til tjenestemand ved en afgørelse af 1. august 1980, Beurotte ved en afgørelse af 1. juli 1982. Ruppert blev forfremmet til A 3 ved en afgørelse af 23. oktober 1986. Denne var genstand for en retssag, som blev anlagt den 24. juni 1987 af en anden tjenestemand ved Revisionsretten, men Domstolen frifandt Revisionsretten ved dom af 4. juli 1989 (sag 198/87, Kerzmann mod Revisionsretten, Sml. s. 2083). Meddelelsen om sagens anlæg blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 28. juli 1987 (EFT C 200, s. 7). Beurotte blev forfremmet til A 5 den 15. december 1987.

- 9 I 1988 blev sagsøgeren indvalgt i Revisionsrettens Personaleudvalg, hvor han har været medlem fra 1. marts 1988.
- 10 Den 13. september 1988 afslog ansættelsesmyndigheden skriftligt sagsøgerens ansøgning og forbeholdt sig herved ret til at indlede disciplinærsag i anledning af, som det anførtes, de beskyldninger, som sagsøgeren i sin skrivelse af 2. september 1988 havde fremsat mod Revisionsretten som kollegium og dennes ansatte. I det følgende blev der da også indledt disciplinærsag mod sagsøgeren.

Retsforhandlingerne

- 11 Under de ovennævnte omstændigheder anlagde sagsøgeren den 30. november 1988 denne sag, hvorunder han påstår afvisningen af klagen af 13. september 1988 annulleret. Sagen blev registreret under nr. 349/88.
- 12 Hele den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt for Domstolen.
- 13 I medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans har Domstolen (Første Afdeling) ved kendelse af 15. november 1989 henvist sagen til Retten, hvor den er registreret under nr. T-58/89.
- 14 I svarskriftet har sagsøgte påstået sagen afvist og først derefter fremsat realitetsanbringender.
- 15 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og, jf. procesreglementets artikel 92, stk. 2, der i medfør af artikel 11, stk. 3, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 finder tilsvarende anvendelse ved Retten, begrænset drøftelserne til sagens formalitet.

- 16 Den mundtlige forhandling fandt sted den 3. oktober 1990. Parternes repræsentanter afgav indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Revisionsretten tilpligtes at fremlægge aktmapperne for Jean-Jack Beurotte og Edouard Ruppert.
 - Afvisningen af sagsøgerens klage annulleres.
 - Revisionsrettens ansættelsesmyndighed pålægges at opfylde Domstolens dom i sagen.
 - Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 18 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:
- Afvisning, subsidiært frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 19 I retsmødet har Retten anmodet repræsentanterne for Revisionsretten om at fremlægge referaterne fra de møder i Personaleudvalget og de forskellige udvalg, som sagsøgeren var medlem af, regnet fra april 1988, den periode, hvor sagsøgeren var beordret på orlov. Revisionsretten har efterkommet anmodningen den 10. oktober 1990. Efter en gennemgang af de tilstillede referater har Retten konstateret, at sagsøgeren i den omhandlede periode kun har deltaget i et møde i Personaleudvalget, nemlig den 30. marts 1988.

Formaliteten

20 Til støtte for afvisningspåstanden har sagsøgte fremsat to anbringender, dels at den administrative procedure ikke er afsluttet, og dels at »indsigelsen« af 2. september 1988 er blevet fremsat for sent.

Første anbringende: Den administrative klageadgang er ikke udtømt

21 Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgeren først i sin skrivelse af 2. september 1988 bestred ansættelsesmyndighedens afgørelse af 18. oktober 1984 om at udnævne ham til ekspeditionssekretær med indplacering i A 5.

22 Sagsøgte anfører, at uanset at sagsøgeren betegner sin skrivelse af 2. september 1988 som »en indsigelse i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2«, er der reelt tale om en ansøgning som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 1. Dette kan udledes af skrivelsens reelle indhold, idet sagsøgeren anmoder om en ændret indplacering i lønklasse under henvisning til en efter hans opfattelse ny omstændighed, som skulle kunne begrunde en fornyet vurdering af hans indplacering i henhold til afgørelsen af 18. oktober 1984.

23 Sagsøgte har videre gjort gældende, at selv om der foreligger en akt, der indeholder et klagepunkt, nærmere bestemt afgørelsen af 18. oktober 1984 om indplacering af sagsøgeren i lønklasse A 5, er dette forhold i sig selv ikke tilstrækkeligt til, at skrivelsen af 2. september 1988 må betegnes som en klage, og ikke som en ansøgning.

24 Sagsøgte har henvist til, at efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan enhver tjenestemand anmode ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Sagsøgte understreger herved, at efter Domstolens faste praksis giver denne mulighed imidlertid ikke tjenestemanden ret til at omgå klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 og således på denne indirekte måde via ansøgningen at anfægte en tidligere afgørelse, som ikke var blevet påklaget inden

for fristerne; kun nye væsentlige omstændigheder kan berettige en ansøgning om en fornyet overvejelse af en sådan afgørelse (dom af 26.9.1985, sag 231/84, Valentini mod Kommissionen, Sml. s. 3027, præmis 14).

- 25 Sagsøgte tilføjer, at Domstolen i dom af 4. februar 1987 (sag 302/85, Pressler-Hoefft mod Revisionsretten, Sml. s. 513), har fastslået, at »en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, der indgives efter udløbet af de frister, der er fastsat for at anlægge sag til prøvelse af en akt, der indeholder et klagepunkt, kan kun behandles, såfremt der foreligger nye omstændigheder, som kan begrunde en fornyet undersøgelse af forholdene«.
- 26 Efter sagsøgtets opfattelse er det således en ansøgning, som sagsøgeren under henvisning til nye omstændigheder har indgivet den 2. september 1988 med henblik på at få ansættelsesmyndigheden til at træffe afgørelse om indplacering i lønklasse A 4. Men i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, kan en sag kun anlægges ved Domstolen, såfremt der først er blevet indgivet en klage til ansættelsesmyndigheden i medfør af artikel 90, stk. 2. Da sagsøgeren efter sagsøgtets opfattelse ikke har indgivet en sådan klage mod det udtrykkelige afslag på ansøgningen, bør denne sag afvises.
- 27 Sagsøgeren har hertil først anført, at sagen ikke bør afvises på grund af et simpelt formspørgsmål, når en formel ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, efterfulgt af en særskilt klage i medfør af artikel 90, stk. 2, ikke ville have haft nogen relevant virkning. Videre gør han gældende, at han var klar i sin formulering, og at sagsøgte ikke bør have ret til at forvanske hans udsagn.
- 28 Med henblik på Rettens afgørelse af, hvorledes sagsøgerens skrivelse af 2. september 1988 bør kvalificeres, må den først tage stilling til affattelsen af det omstridte dokument, idet sagsøgeren selv betegnede det som »en indsigelse i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2«. Skrivelsen indeholder vel hverken ordet klage eller ansøgning, men det må dog erkendes, at den udtrykkeligt henviser til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Retten finder dette tilstrækkeligt til, at skrivelsen må betegnes som en klage og ikke som en ansøgning. Den omstændighed, at sagsøgeren har brugt ordet »indsigelse« i stedet for klage er i sig selv uden betydning, og kan følgelig heller ikke tillægges virkning.

29 Hvad angår genstanden for denne klage, må Retten konstatere, at sagsøgeren anmoder om at blive indplaceret i lønklasse A 4 i medfør af artikel 3 i afgørelse nr. 81-5, idet han protesterer mod den indplacering, der fandt sted ved afgørelsen af 18. oktober 1984. Retten finder ikke at kunne give sagsøgte medhold i, at en klage ikke kan have en sådan genstand. De domme, sagsøgte herved har henvist til, omhandler således ikke blot klager fra tjenestemænd over indplaceringer, men også tilfælde med skrivelser med anmodning om ændret indplacering, som af sagsøgerne er blevet benævnt som ansøgninger, er af Domstolen blevet kvalificeret som klager (dom af 7.5.1986, sag 191/84, Barcella mod Kommissionen, Sml. s. 1541, og af 4.2.1987, i ovennævnte Pressler-Hoeft-sag).

30 Heraf følger, at sagsøgeren har respekteret den forudgående administrative procedure, der er foreskrevet i vedtægtens artikel 90 og 91.

31 Sagsøgte første anbringende til støtte for afvisningspåstanden kan således ikke lægges til grund.

Andet anbringende: Skrivelsen af 2. september 1988 er for sent fremsendt

32 Sagsøgte har gjort gældende, at selv om det antages, at skrivelsen af 2. september 1988 kan betegnes som en klage i den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, omhandlede forstand, havde denne klage skullet indgives inden for tre måneder regnet fra den dag, da sagsøgeren fik kendskab til den for ham negative akt, nærmere bestemt afgørelsen af 18. oktober 1984 om hans indplacering i A 5.

33 Sagsøgte henviser på ny til, at en tjenestemand vel efter udløbet af tremånedersfristen kan indgive en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, men en sådan ansøgning kan kun behandles, såfremt der foreligger en ny omstændighed, som kan begrunde en fornyet undersøgelse af forholdene. Man kan først se bort fra vedtægtens regel, når sagsøgeren har godtgjort, at der foreligger en sådan omstændighed.

- 34 Sagsøgte hævder, at sagsøgeren med urette ser en ny omstændighed i ansættelsesmyndighedens afgørelse hhv. af 23. oktober 1986 om Rupperts forfremmelse til A 3 og af 15. december 1987 om Beurottes forfremmelse til A 5. Begge forfremmelser fandt sted på grundlag af vedtægtens artikel 45 og kunne derfor ikke betragtes som en anvendelse af afgørelse nr. 81-5, der angår indplacering i lønklasse og løntrin efter bestået udvælgelsesprøve, og hvoraf der altså intet kan sluttes, der skulle begrunde nogen anden anvendelse af den nævnte afgørelse.
- 35 Derudover har sagsøgte bestridt det af sagsøgeren anførte om, at sagsøgeren først i sommeren 1988 fik kendskab til de forfremmelser, der fandt sted i oktober 1986 og i december 1987. Særligt med hensyn til forfremmelsen af 23. oktober 1986 har sagsøgte understreget, at den blev offentliggjort i alle Revisionsrettens lokaler i en måned, hvor sagsøgeren var på arbejde som sædvanligt. Sagsøgte henviser til, at denne afgørelse blev indbragt for Domstolen af en anden tjenestemand ved Revisionsretten, der i det væsentligste fremsatte de samme anbringender som sagsøgeren i nærværende sag. Meddelelsen om dette søgsmål blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 28. juli 1987, og sagsøgte må heraf slutte, at sagsøgeren måtte have haft kendskab til denne afgørelse senest den 28. juli 1987. Med hensyn til forfremmelsen af 15. december 1987 bemærker sagsøgte, at sagsøgeren fra april 1988 var medlem af Personaleudvalget, hvor han havde adgang til alle oplysninger om de i december 1987 gennemførte forfremmelser.
- 36 Sagsøgte har heraf sluttet, at sagen under alle omstændigheder bør afvises, fordi den er anlagt for sent, da sagsøgeren efter sagsøgtets opfattelse ikke har påvist nogen ny omstændighed, der kan medføre, at søgsmålsfristen på ny løber. I hvert fald indgav sagsøgeren ikke nogen klage i de følgende tre måneder efter, at han havde fået kendskab til de eventuelt nye omstændigheder.
- 37 Sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger nye omstændigheder, der berettiger til en fornyet bedømmelse af situationen, eftersom Rupperts udnævnelse til A 3 og Beurottes til A 5 skyldtes enten ansættelsesmyndighedens særdeles »gavmilde« anvendelse af afgørelse nr. 81-5 eller indførelse af nye kriterier.

- 38 Hvad angår den dato, hvor han fik kendskab til disse nye omstændigheder, har sagsøgeren indvendt, at han den 28. juli 1987 var beordret på orlov, og at han derfor ikke havde adgang til EF-Tidende; men selv om det antages, at han havde læst meddelelsen i EF-Tidende om den sag, der var anlagt af en kollega, er dette ikke ensbetydende med, at han havde fået kendskab til de forhold, hvorunder Ruppert var blevet forfremmet. Han anfører, at han først den 2. september 1988 erfarede, at Beurotte ikke på det tidspunkt, hvor han blev forfremmet (i december 1987), rådede over den fornødne erfaring for at blive forfremmet, og at han ikke havde noget afgangsbrev for kandidateksamen fra et universitet. Klagen af 2. september 1988 blev indgivet inden for en frist på tre måneder, efter han havde genoptaget sit arbejde, da hans tvungne orlov på et år fra 12. juni 1987 til 12. juni 1988 var udløbet.
- 39 Retten skal herved henvise til flere udtalelser i Domstolens praksis, hvorefter enhver tjenestemand kan anmode ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende, men at dette ikke indebærer, at tjenestemanden ikke skal overholde de i artikel 90 og 91 fastsatte frister for indbringelse af klager og anlæg af sager, således at det indirekte skulle være muligt gennem forelæggelse af en ansøgning at anfægte en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister. Kun væsentlige nye omstændigheder kan begrunde en ansøgning om ændring af en sådan afgørelse (dom af 14.6.1988, sag 161/87, Musers m.fl. mod Revisionsretten, Sml. s. 3037, og dom af 13.11.1986, sag 232/85, Becker mod Kommissionen, Sml. s. 3401).
- 40 I denne sag hævder sagsøgeren, at ansættelsesmyndighedens anvendelse af afgørelse nr. 81-5 i forbindelse med Rupperts og Beurottes forfremmelse udgør en væsentlig ny omstændighed, der begrundes, at hans indplacering tages op til fornyet overvejelse.
- 41 For at tage stilling til dette anbringende må der først foretages en bedømmelse af genstanden for og omfanget af afgørelse nr. 81-5. Afgørelsen indeholder de »kriterier, der gælder for de ansatte ved Revisionsretten, for så vidt angår udnævnelse i lønklasse og indplacering på løntrin«. Afgørelsen er truffet med hjemmel i vedtægtens artikel 29, 30 og 32 om ansættelse. Formålet er at »fastsætte ensartede kriterier for indplacering af ansatte efter udvælgelsesprøver«, og det præciseres, at der skal »anvendes de samme kriterier ved indplacering af midlertidigt ansatte«. Den hviler på den betragtning, at »indplaceringen af dem, som ansættes efter en udvælgelsesprøve ved Revisionsretten, er et vigtigt led i dennes ansættelsespolitik«. Det fremgår således klart af afgørelsens formulering, at den kun omfatter den indpla-

cering i grad og på løntrin, der sker ved nyansættelser efter bestået udvælgelsesprøve, det være sig en intern, interinstitutionel eller almindelig udvælgelsesprøve, eftersom afgørelsen ikke sonderer mellem de forskellige udvælgelsesprøver, hvori mod den ikke skal finde anvendelse ved forfremmelser.

- 42 Herved må der henvises til sondringen mellem forfremmelse og udvælgelsesprøve samt mellem de bestemmelser, der gælder for forfremmelser, og de bestemmelser, der gælder for udvælgelsesprøver. Det hedder således i vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit:

»Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.«

- 43 Som Domstolen gentagne gange har udtalt, har bestemmelserne om forfremmelse til formål at regulere stigningen inden for de respektive kategorier eller tjenestegrupper for de af Fællesskabets ansatte, der ved forfremmelsen allerede er tjenestemænd (dom af 12.7.1984, sag 17/83, Angelidis mod Kommissionen, Sml. s. 2907), og således garantere tjenestemanden den størst mulige kontinuitet i udviklingen i anciennitet og vederlag (dom af 29.1.1985, sag 273/83, Michel mod Kommissionen, Sml. s. 347, og af 14.6.1988, Lucas mod Kommissionen, sag 47/87, Sml. s. 3019).

- 44 Forskellene mellem forfremmelsesproceduren og ansættelsesproceduren findes herved at burde fremhæves. Ved forfremmelse af en tjenestemand spiller forskellige faktorer ind: Den måde, hvorpå han i almindelighed har udført sine arbejdsopgaver (dom af 17.3.1983, sag 280/81, Hoffmann mod Kommissionen, Sml. s. 889, og dom af 14.7.1983, sag 9/82, Øhrgaard og Delvaux mod Kommissionen, Sml. s. 2379), kvalifikationer, alder, anciennitet i lønklassen eller i tjenesten (dom af 24.3.1983, sag 298/81, Colussi mod Parlamentet, Sml. s. 1131). Heraf fremgår, hvilken betydning der tilkommer bedømmelsesrapporten, der udgør en uundværlig del af vurderingen, hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til tjenestemandens karriere (dom af 10.6.1987, sag 7/86, Vincent mod Parlamentet, Sml. s. 2473).

- 45 Med hensyn til udvælgelsesprøver er det meddelelsen om udvælgelsesprøven, der indeholder de kriterier og de betingelser, som gælder for ansøgerne. Vedtægtens bestemmelser om indplacering på løntrin ved udnævnelsen skal bl.a. give ansættelsesmyndigheden mulighed for at tage hensyn til den enkelte kandidats uddannelse og særlige faglige erfaring fra før tiltrædelsen.
- 46 Heraf følger, at udvælgelsesprøver og forfremmelser er forskellige procedurer, der er omfattet af forskellige bestemmelser i vedtægten, og for hvilke der hver især gælder særlige kriterier.
- 47 I nærværende sag kunne det ikke komme på tale at anvende afgørelse nr. 81-5 — der kun omhandler indplacering af ansatte efter en intern, interinstitutionel eller almindelig udvælgelsesprøve — ved forfremmelsen af Ruppert og Beurotte. Afgørelserne herom kan derfor ikke betragtes som nye og væsentlige omstændigheder med hensyn til gennemførelsen af afgørelse nr. 81-5, som kunne berettigg sagsøgeren til at ansøge om en fornyet overvejelse af den anvendelse, denne afgørelse havde fået i forhold til ham, da han blev udnævnt til A 5 efter en intern udvælgelsesprøve.
- 48 Det følger af det anførte, at sagsøgeren ikke har godtgjort nye og væsentlige omstændigheder, der kan berettigg, at fristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 for at anlægge sag til prøvelse af en for ham negativ akt, nærmere bestemt hans udnævnelse til lønklasse A 5 af 18. oktober 1984, på ny begynder at løbe. Sagen vil derfor være at afvise.

Sagens omkostninger

- 49 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement skal den part, der taber sagen, afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv deres omkostninger i de sager, der er anlagt af Fællesskabets ansatte imod dem.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. februar 1991.

H. Jung
Justitssekretær

R. Schintgen
Afdelingsformand